

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

JOAN CORTADELLAS

►► El vaixell de passatgers 'Zurbarán', amarrat ahir al port de Barcelona.

Barcelona és ciutat de port

La llanxa esperava a prop del vaixell de passatgers d'Acciona Trasmediterránea que ahir, poc després que sortís el sol, arribava a la ciutat de Barcelona. El Mediterrani no estava en calma i, vista des de la coberta del colós, la llanxa del pràctic (el capità encarregat de dirigir l'entrada o la sortida d'un vaixell en un port) es bressolava amb violència. El *Zurbarán* –així van batejar un dels gegants que fan la ruta entre Mallorca i Barcelona– entrava al port ple a vessar de passatgers.

Un centenar d'ulls amb falta de son seguien hipnotitzats l'operació d'amarratge des de la coberta. La nau s'acostava al moll; una mà invisible llançava els caps des del vaixell, i els operaris del port de Barcelona els recollien i els lligaven als norais. Llavors, el colós lluitava contra la quietud imposada: rugien els motors i la quilla rebotava contra la defensa.

Amb el primer xoc, l'audiència s'adonava que Barcelona estava congelada. Qualsevol marí sap que la lògica líquida del mar congela allò que és superflu. El Maremàgnum, com si fos un vaixell de luxe blau marí, es veia desert de vida. Colom, suspès en l'aire com la gran piga de la ciu-

tat. Els edificis es veien bigarrats. Les quatre dàrsenes que hi ha al port antic parlaven d'altres temps. A unes onades, quedava la pista per a helicòpters que ofereixen passejades panoràmiques pel cel de la ciutat. Amarrant el vaixell, la Barcelona de luxe, la consumista, la històrica o la turística no existeixen. En el procés d'amarratge el que és important és el present.

Alguns dels espectadors que eren a coberta havien format part d'una

En el procés d'amarratge, la ciutat de luxe, la turística o la històrica no existeixen

d'aquestes tertúlies que únicament es donen en travessies marítimes i que mai impliquen nom i cognoms.

Entre els tertulians, molt mallorquí estudiant, molt mallorquí que viu a Barcelona perquè va estudiar aquí, i molt *motard* que ha trobat en els revolts de l'illa un circuit *adrenalític*. De matinada, a la cafeteria, s'havien queixat que el preu dels vols arribava als 130 euros, només

anada. Des que Spanair va desaparèixer dels aires, la *ronda* aèria entre l'illa i la Península s'ha encarit. Si a això s'hi afegeix la pujada irracional que les companyies aèries apliquen els dies festius, al vaixell no hi cabia ni una agulla. La queixa es diluïa en un lament per la política lingüística del Govern de **José Ramón Bauzá**. Mitja illa s'aixeca contra la persecució del català i l'altra mitja calla i atorga. El procés d'amarratge també apaivagava aquest malson.

Ryszard Kapuscinski va escriure que els viatges en tren doten el viatger del sentit del temps. En els vaixells passa el mateix. En avió, és cert, s'arriba ràpid, però últimament els passatgers accedeixen a tractes i a normes que no tenen solta ni volta. Només dos exemples: fer que una dona de 90 anys es tregui les sabates o que el passatger senti que ha comès un delictes greu perquè la seva maleta fa 56 centímetres i no 55. En vaixell, el passatger va del seu passat al seu futur vivint un present a ritme humà.

Ahir a les 8.00 hores, el *Zurbarán* obria les portes. Els passatgers avançaven per la passarel·la i es trobaven. De sobte, ja no eren viatgers; eren transeünts.

A la Rambla, ja circulaven turistes. Els cartells estil anys seixanta d'Arpi anunciant marques de càmeres de fotos, les agències de viatge, les floristeries amb noms de dones, algun transvestit que havia allargat la nit i uns billars amagats indicaven que el port era Barcelona. ≡

apiedecalle@elperiodico.com